

4/31 zavázala nahraditi náklady sporu; to se stalo nejpozději 6. června 1931, kdy obě strany soudu dohodu o závazku tom oznámily a navrhly, by náklady M-ské spořitelny byly číselně upraveny. Nezáleží na tom, že okresní soud v M. číselnou úpravu provedl teprve usnesením ze dne 24. srpna 1931, tedy po usnesení vrchního soudu ze dne 7. srpna 1931, neboť pro otázku jsoucnosti pohledávky v konkursním řízení nezáleží na tom, že pohledávka není číselně určitá nebo splatná (§ 15 a 16 a 69 konkursního řádu z 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n.). Pohledávky takové ovšem nelze bráti v úvahu při zkoumání neschopnosti platební (§ 1 téhož konkursního řádu), o ni však již nejde, ježto byla osvědčena jinak, nehledíc k pohledávce M-ské spořitelny.

Čís. 11536.

Z ustanovení § 1099 obč. zák. nemůže vyvozovati nároky osoba třetí (pojišťovna).

Ustanovení § 1409 obč. zák. se nevztahuje na pacht zemědělského podniku.

Pachtýř nevstupuje bez zvláštní úmluvy do pojišťovací smlouvy propachtovatele.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1932, Rv II 854/30.)

Majitelka velkostatku Leopoldina W-ová pojistila se smlouvou ze dne 9. prosince 1927 u žalující pojišťovny proti úrazům zřízenců a dělníků na deset let. Leopoldina W-ová dne 9. listopadu 1929 zemřela a v témže roce, před splatností pojišťovací premie, vzal velkostatek do pachtu žalovaný. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se pojišťovna na žalovaném zaplacení premie splatné dne 1. listopadu 1929, opírajíc žalobní nárok o čl. 15 pojišťovacích podmínek. *Pr o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* žalobu zamítl. *D ů v o d y:* Ustanovení čl. 15, jehož se žalobkyně dovolává, je totožné s ustanovením § 156 zák. o pojišťovací smlouvě; ustanovení § 156 však ještě neplatí a poukazuje se na ustanovení §§ 167 a 168 zák. o pojišťovací smlouvě a § 1 vládního nařízení ze dne 9. prosince 1919 čís. 652/19. *O d v o l a c í s o u d* napadený rozsudek potvrdil. *D ů v o d y:* Žalovaný nevstoupil do pojišťovacích smluv Leopoldiny W-ové. Pokud to odvolatelka vyvozuje z pojišťovacích smluv samých, pokud se týče jim připojených všeobecných podmínek (§ 15), jde o smlouvy mezi odvolatelkou a Leopoldinou W-ovou, jež nikterak nevážou pachtýře (žalovaného), o němž ani odvolatelka netvrdí, že proti ní převzal závazky Leopoldiny W-ové. Žalovaný však neručí ani podle ustanovení § 156 zák. o poj. smlouvě, poněvadž toto ustanovení vůbec ještě neplatí, ani neručí obdobně podle § 1099 obč. zák., který upravuje jen právní poměr mezi propachtovatelem a pachtýřem, ani podle § 1409 obč. zák., který se vztahuje jen na zcizení jmění nebo podniku, nikoliv však na propachtování.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Že nárok žalobkyně nelze odvoditi ze zákonného ustanovení §§ 1409 a 1099 obč. zák., odůvodnil správně již odvolací soud. Pachtovní smlouva upravuje právní poměr smluvních stran, je jen relativním právem, nepůsobí absolutně a nemůže třetí osoba z něho odvozovati nároky, pokud zákon tak zřejmě nestanoví. Předpis § 1099 obč. zák. nemá takového ustanovení a, poukazuje-li dovolatelka k tomu, že podle tohoto ustanovení přejímá pachtýř hypotekární břemena, jen když se k tomu výslovně zaváže, kdežto ostatní břemena musí zastávati již ze zákona, nevyvrací tím právní názor, že třetí osoba nemůže z toho odvozovati přímý nárok proti pachtýři. Vyslovuje-li dovolatelka právní názor, že se ustanovení § 1409 obč. zák. nevztahuje jen na zcizení podniku, nýbrž i na pouhé převzetí podniku, čímž prý je rozuměti i pacht zemědělského podniku, je na omylu, neboť ustanovení to nazývá výslovně předatele jmění nebo podniku »zcizitelem« a rovněž důvodová zpráva k třetí dílčí novele (Materialie str. 50, 51) a zpráva komise pro justiční věci bývalé panské sněmovny (materialie str. 422) mluví o »změně majitele obchodu«, o »nabyvateli obchodu« a předatele nazývá »zcizitelem«.

Čís. 11537.

Odvolacímu soudu lze přihlídnouti k vadě podle § 496 čís. 3 c. ř. s. jen k návrhu.

Byla-li v odvolání vytýkána kusost nebo vadnost řízení před prvním soudem, smí odvolací soud přezkoumati, zda prvý soud vyhověl své povinnosti podle § 182 c. ř. s.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Promlčení (§ 23 zák.). Jde-li o čin trvací nebo opěťovací, rozhoduje den, kdy byl předsevzat poslední nekalý čin. Jde-li o více samostatných úkonů, jest rozeznávati, zda předcházelo vždy zvláštní samostatné rozhodnutí, či zda jde o pouhé provádění téhož projevu vůle; v onom případě bylo by tu více samostatných úkonů se zvláštními promlčecími lhůtami.

Pojem značkového zboží. Pevná cena při značkovém zboží jest zvláštním zevnějším zařízením podniku ve smyslu § 11 (3) zák. o nek. sout.

Vědomé podbízení t. j. nabízení značkového zboží za nižší než výrobcem stanovenou cenu jest v rozporu s dobrými mravy soutěže. Ten, kdo takové podbízení vědomě umožňuje a podporuje tím, že k tomu cíli podbízečí zboží dodává a kontrolu výrobcovu v tomto směru ničí a sťažuje, dopouští se činu, jenž jest ve smyslu § 1 zák. nemravný a protiprávní. Lhostejno, zda pachatel porušuje současně i smluvní věrnost a výslovně převzatý právní závazek výrobcem k tomu účelu mu uložený, či zda jde o čin předsevzatý bez současného smluvního poměru.

Pouhé opatření si značkového zboží obchodníkem s obejitím výrobce nelze o sobě považovati za opatření podloudné, přičící se dobrým